

Ad 3. I kdyby bylo lze připustiti možnost procesního nároku na vyřízení připomínek podaných proti zamýšlenému rozloučení obce dle cit. zák., mohla by nedostatek touto námitkou vytýkaný namítati jediné osoba podavší připomínky, nikoli však obec, jež připomínek těch nepodala. Ostatně jest námitka tato, jak ze spisů patrno, i věcně lichá.

Ad 4. Rozhodnutí chvatné, v posledním okamžiku vydané, samo o sobě není nějakou nezákonností, nepadá tedy uvedená námitka na váhu při zkoumání zákonnosti naříkaného rozhodnutí.

Ad 5. Zda rozdělením dosavadní politické obce na dvě samostatné obce bude ohrožena možnost existence a rozvoje obou nových obcí, není otázka právní, nýbrž jest to otázka skutková, a skutkový úsudek náleží ke skutkové podstatě naříkaného rozhodnutí. Skutkovou podstatou, od níž úřad správní vycházel, jest však nss při svém rozhodování dle § 6, odst. 1 zák. o ss zásadně vázán a může zkoumati jen, zda zjištění skutkové podstaty netrpí podstatnými vadami dle § 6, odst. 2 cit. z. Jest tedy námitka, pokud se domáhá soudního přezkoumání věcné správnosti řečeného skutkového úsudku, nepřípustna. Formálních vad však stížnost nevytýká, a ani soud vad takových neshledal. Neboť úřad vyšetřil okolnosti směrodatné pro řešení řečené otázky skutkové, zejména zjistil rozlohu budoucích obcí, počet obyvatelstva, stav jmění a výši daní v obci předepsaných a mohl tedy na základě skutečností jím vyšetřených dospěti k úsudku, že existence a rozvoj nových obcí nebude rozloučením obce dosavadní ohrožen. Stížnost omezujíc se pouze na všeobecné popření tohoto předpokladu, ani neuvádí, které okolnosti byl by měl úřad ještě vyšetřiti, aby řízení nebylo neúplné.

Ježto tedy nss nemohl uznati důvodnost žádné ze vznesených námitek, slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Útraty se nepřisuzují.

Č. 1206.

Řízení před nejv. správ. soudem: Pouhý projev právního názoru ministerstva o jisté otázce, který se stal v určitém rozhodnutí pouze mimochodem, aniž byl rozhodnutí tomu položen za základ, nelze pokládati za rozhodnutí neb opatření správního úřadu dle § 2 zák. o ss i kdyby se mu přikládal význam instrukce pro podřízené úřady.

(Nález ze dne 8. března 1922 č. 3458.)

V ě c: Otakar H. v S. proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze (min. taj. Dr. R. Klimeš) stran zavedení disciplinárního řízení.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako nepřípustná.

D ů v o d y: Dne — vydala zemská školní rada v Praze pod č. — nález tohoto znění: »Provádějice usnesení disciplinárního komitétu ze dne — a gremia ze dne — uznáváme definitivního učitele Otakara H. v S. vinným přestupkem § 118 def. ř. šk. a vyučovacího ze dne 29. září 1905 č. 159 ř. z. Dopustil se ho tím, že jako učitel ve své činnosti mimoškolní vykrádal trafikou v místním hostinci a byl proto okresním soudem v K. M. odsouzen podmíněčně na 48 hodin do vězení, čímž tedy bylo prokázáno, že vedl život pohoršlivý a pro čest osobní i stavovskou nanejvýš povážlivý. Za

tento přestupek stíháme jej trestem vyznačeným v § 47 lit. g) zákona o platech učitelstva z r. 1903, totiž propuštěním ze školních služeb vůbec.»

Naříkaným rozhodnutím zrušilo ministerstvo školství a národní osvěty toto usnesení, ježto spočívá na nesprávných předpokladech, a st-l byl pro přestupek krádeže doutníků dle § 259 č. 3 trest. ř. osvobozen, a pokud se týče odsouzení jmenovaného učitele týměž okresním soudem pro přestupek krádeže dřeva, není vzhledem k podmíněčné povaze rozsudku, zvláště pak předpisům zákona ze dne 27. října 1919 č. 562 sb. z. a n. v odpor vzaté rozhodnutí zemské školní rady náležitě odůvodněno. K tomu dodalo ministerstvo, »že nelze souhlasiti s názorem okresní školní rady v P. i st-lovým (uplatňovaným v jeho odvolání), že podmíněčné odsouzení učitelovo jest pojímáno jen v duchu zákona a k rozsudku takovému nepohlížeti vůbec, nebo čekati s případným vyšetřováním disciplinárním, až vyprší lhůta zkušební. Zájem školy, vychovatelské a učitelské působení učitelovo i jeho služební postavení vyžadují, aby v tomto případě nehledě k podmíněčnosti soudního rozsudku, bylo s obviněným ve smyslu § 54 ř. z. o školách obecných zavedeno řízení disciplinární, od výsledku řízení trestního nezávislé«.

Stížnost podaná k nss směřuje výslovně jen proti posléze uvedenému výroku.

Nss shledal ji nepřipustnou, ježto zmíněný výrok nelze pokládati za rozhodnutí neb opatření správního úřadu ve smyslu § 2 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876, jímž by st-li mohlo býti ublíženo v jeho právech. Jdeť tu pouze o projev právního názoru ministerstva o otázce, jaké účinky má podmíněčné odsouzení v řízení disciplinárním, jenž i když se mu přikládá význam instrukce pro podřízené úřady, sám o sobě, dokud nebyl položen za podklad konkrétního rozhodnutí neb opatření, dotýkajícího se práv st-lových dle cit. § 2, nemůže býti předmětem stížnosti k nss.

Č. 1207.

Živnostenské právo: Provozování živnosti na základě práva vdoského nestává se neoprávněným tím, že vdova opomenula o tom učiniti oznámení podle § 56, odst. 4 živn. ř. Opomenutí tohoto oznámení nemůže tedy býti trestáno podle § 132 lit. a) živn. ř., nýbrž toliko podle § 131 živn. ř.

(Nález ze dne 9. března 1922 č. 3144.)

Věc: Anna F. v S. proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad trestní nález okresní správy politické v Brně ze dne —, jímž byla st-lka trestána pro neoprávněné provozování živnosti hostinské dle § 132 lit. a) pokutou 500-K, po případě vězením 50 dnů. Žal. úřad odůvodnil rozhodnutí své takto:

Majitelem koncese hostinské byl až do své smrti jedině August F., po jeho smrti koncese zanikla a měla vdova jeho Anna F. právo ve smyslu § 56 živn. ř. ohlásiti další provozování živnosti hostinské úřadu živnosten-